

JENNIFER NIVEN

VELED

TELJES

A VILÁG

Dream
válogatás

Milyen lehet az, amikor valakit igazán látunk...
olyannak, milyen?

Libby Strout édesanyja váratlan halála után mély gyászában az evésbe menekül, és nem sokkal később már mindenki csak úgy ismeri őt, mint Amerika Legdagibb Tinije. Idővel újra ki mer merészkedni az emberek közé, hogy végre igazán éljen, azonban a visszatérés a gimnáziumba nem megy valami zökkenőmentesen...

Jack Masselin menő srác. Nem számít azonban, hogy milyen népszerű, van valami, amiről senki sem tud: arcvakságban szenved. Senkit sem ismer fel, még a saját családtagjait sem, és ez sok gondot okoz az életében, pláne ha csajozásról van szó...

Jack soha senkit sem engedett magához igazán közel, egészen addig, amíg meg nem ismerte Libbyt. Egy gimnáziumi összezörrenés után mind a ketten lelki tanácsadáson kötnek ki, és nem ez az egyetlen büntetés. Egymás iránt kialakuló érzelmeik őket magukat is meglepik. A harag lassan átformálódik valami mássá, valami mélyé... igaz, őszinte szerelemmé, mely az egész világukat megváltoztatja.

JENNIFER NIVEN előző könyve a New York Times népszerű bestsellere, a *Veled minden hely ragyogó*. Az ebből készülő film forgatókönyvét is az író írja. Ő alapította a *Germ Magazine*-t, amely egy irodalommal és életmóddal foglalkozó online újság, ami elsősorban gimnazistáknak szól. Az író jelenleg Los Angelesben él.

Keress az írónt a különböző közösségi fórumokon, ahol elcsípheted őt egy-egy csevej erejéig!

Tudj meg többet a könyvről:

www.jenniferniven.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Jennifer Niven legújabb műve hihetetlenül humoros, ugyanakkor fájón valóságos is. A Veled teljes a világ tele van szerelemmel, bátorsággal és reménnyel. Csodás, életszerű könyv, csakúgy, mint a főszereplő, Libby, aki imádnivaló és sosem hagyja magát.”

Barnes and Noble

„A szerző őszinte regénye a magabiztosság, a barátság és az erő története. Az egyéni identitás és saját magunk elfogadásának csodás felfedezése.”

School Library Journal

„Libby és Jack szinte kilépnek a könyv oldalaiából, és behálózzák a szívedet! Ez egy gyönyörű szerelmi történet.”

Justine Magazine

„A Veled teljes a világ olyan univerzális témákat érint, melyeket mindenkinek meg kellene értenie. Ez teszi ilyen kiemelkedő olvasmánnyá, és ezért mondhatjuk rá, hogy ez a következő Csillagainkban a hiba.”

TeenVogue.com

„Egy olyan szerelmi történetre vágytok, ami minden érzelmet kivált belőletek? Akkor tuti, hogy ettől elolvadtok!”

Seventeen Magazine

„Ha olyan szerencsés helyzetben vagyunk, hogy megtaláljuk azt, aki igazán lát minket, akivel az egész univerzumot legyőzhetjük, az egyszerűen páratlan adomány. Ez a hit mozgatja ezt a könyvet.”

The New York Times

**Dream
válogatás**

JENNIFER NIVEN

— részlet —

LIBBY

Ha egy dzsinn bújna hirtelenjében elő az éjjeliszekrény lámpájából, három kívánságom lenne: éledjen fel anyu, soha többé ne történjen semmi rossz vagy elszomorító, végül vegyenek fel a Martin Van Buren gimi Kisasszonyai közé, ami a legjobb mazsorettcsapat a három állam területén.

Mi van azonban, ha a Kisasszonyok elutasítanak?

Hajnali három óra harmincnyolcat mutat az óra. Ebben az időszakban elszabadul és vadul csapong a képzelet, ahogy a macskám, George is tette még kiscica korában. Hopp, már a függönyön mászik. A könyvespolcraól lóg alá. Mancsával az akvárium vizében kotorászik, feje a víz alatt. Micsoda macsek, micsoda agy!

Az ágyamban fekszem, belebámulok a sötétbe, mialatt elmém ide-oda ugrándozik a szobában.

Mi lesz, ha újra csapdába esel? Ha le kell majd bontani a büfé vagy a mosdó ajtaját, hogy kiszedjenek onnan? Ha megnősül a papád, aztán meghal, te pedig ottmaradsz a mostoháddal és a mostohatestvéreiddel? Ha feldobod a talpad? Ha kiderül ezek után, hogy a mennyország nem létezik, és te sose láthatod viszont az anyukádat?

Aludj, aludj! – szuggerálom magam.

Behunyom a szemem, és meg se moccanok.

Tök mozdulatlanmá merevedem.

Percekig fekszem így.

Kényszerítem az agyam, hogy lepihenjen mellém. *Aludj, aludj, aludj!* – mondom. *Mert mi van, ha kiderül a suliban, hogy minden*

megváltozott, és a gyerekek is megváltoztak. Ha tehetsz bármit, nem fogadnak be maguk közé.

Kinyitom a szemem.

Libby Strout a nevem. Talán hallottatok is rólam. Esetleg a videofilmet is láttátok arról, hogyan mentettek ki a saját otthonomból. Összesen 6 345 981-en nézték meg, van tehát esély rá, hogy közük tartozol. Három éve én voltam Amerika Legdagibb Tinije. A rekordsúlyom 296 kiló volt, azaz hozzávetőleg 226 kiló túlsúlyt hordoztam. Nem voltam mindig kövér. Dióhéjban összefoglalva a történetet, meghalt anyu, én pedig meghíztam, és valamiért így maradtam. Nem apu hibája. A legkevésbé sem.

Két hónappal a kimenekítésemet követően átköltöztünk a város másik végébe. Újabban magamtól kiférek az ajtón, mivel lefogytam 136 kilót. Két komplett ember is kijönne ekkora súlyból. Még kb. 90 kilótól akarok megszabadulni, és akkor tök jól ellenérek. Szeretem azt, aki vagyok. Egyrészt, mert már futni is tudok. És beférek az autókba. Ruhát vásárolhatok a bevásárlóközpontban, nem kell egyedi méretet rendelnem. Ráadásul pöröghetek kedvemre. A legjobb az egészben a múlthoz viszonyítva, hogy nem kell szervkárosodástól tartanom.

Holnap megyek először a suliba ötödik óta. Elsős leszek a gimiben, ami, lássuk be, sokkalta jobban hangzik, mint az Amerika Legdagibb Tinije megjelölés. Habár nehéz bárminek lennem azon kívül, hogy **TOTÁL BE VAGYOK REZELVE**.

Várom, mikor kerít hatalmába egy újabb pánikroham.

JACK

Még abba se hagyta a csörgést az ébresztőórám, máris felcsörget Caroline. Nem fogadom a hívását, hagyom, hadd vegye fel a hangposta. Tudom, bármi is a mondandója, csak rossz lehet, ami az én hibám.

Háromszor hív, de csak egy üzenetet hagy. Már majdnem kitörlöm anélkül, hogy meghallgatnám, ekkor azonban eszembe jut: Mi van, ha lerobbant a kocsija és bajban van? Végül is ő az a csaj, akivel hol jártunk, hol meg rosszban voltunk az elmúlt négy évben. (Mi vagyunk az a pár, amelyik hol összeveszik, hol kibékül, mégis mindenki azt hiszi róluk, hogy örökké együtt maradnak.)

Jack, én vagyok az. Tudom, hogy épp szünetet tartunk, vagy mi, de ő az unokanővérem! Az UNOKANŐVÉREM! Érted, Jack? Amennyiben meg akartad bosszulni, amiért szakítottam veled, hát gratulálok, remekeltél, te genyó! Ha meglátsz ma az osztályban, a folyosón, a büfében, vagy bárhol máshol A FÖLD KERÉKÉN, légszi, ne szólj hozzám! Tégy meg nekem egy szívességet és tűnj a pokolba!

Három perc múltán az unokanővér is felhív. Először azt hiszem, sír, de aztán meghallom a háttérben Caroline hangját. Az unokanővér ordítani kezd, Caroline dettó. Kitörlöm az üzenetet.

Két perc sem telik el, és Dave Kaminski SMS-ben figyelmeztet, hogy Reed Young péppé akar verni, mert kikezdtem a csajával. Lógok neked egy szívességgel – SMS-ezem vissza. És komolyan is gondolom. Ha összeszámoljuk, ki hányszor segítette ki a másikat, hát igen, tartozom neki.

Az egész hacacaré egy csaj miatt van, aki az igazat megvallva a megszólalásig emlékeztetett Caroline Lushampre. Ezért is tévesztettem össze őket, legalábbis az elején. Bármekkora baromság, Caroline-nak épp hízeleghetne is a dolog. Ezzel mintegy ország-világ előtt beismertem, hogy vissza akarok menni hozzá, dacára annak, hogy a nyár első hetében kirúgott és lecserélt Zach Higginsre.

Megfordul a fejemben, hogy mindezt megvallom neki SMS-ben, de ehelyett kikapcsolom a mobilomat, behunyam a szemem, és visszaálmodom magam júliusba. Semmi mással nem kellett foglalkoznom akkor azon kívül, hogy dolgozni jártam, a helyi roncstelepen alkatrészek után kutattam, hogy (észvesztő) dolgokat építgessek a (hiper-szuper) műhelyemben, és együtt lógtam a tesóimmal. Mennyivel egyszerűbb lenne az élet, ha csupán ennyiből állna: Jack + roncstelep + hiper-szuper műhely + az én kis észvesztő projektjeim.

Nem kellett volna elmenned abba a bulira! Nem lett volna szabad egyetlen kortyot sem innod! Tudod, hogy nem bízatsz magadban. Nem ihatsz alkoholt! Kerülnöd kell a hasonló összeröffenéseket! Egyáltalán, az embereket. A végén úgyis bepöccennek rád.

LIBBY

Reggel van, hét óra harminchárom. Felkeltem már, és a tükör előtt állok. Volt idő, alig több mint két éve, amikor az istennek sem voltam hajlandó megnézni magam. Nem és nem! Nem magamat láttam, hanem Moses Hunt ökölként rám sújtó, vicsorgó ábrázatát a játszótéren: *Senkid sem lesz soba, te dagi!* És látom az összes ötödikes vihorászó képét is. *Olyan dagadt vagy, hogy eltakarod a holdat! Menj haza! Hájpacni, bújj el a szobádba...*

Ma azonban jobbára csak önmagamot látom: csini tengerész-kék egyenruhámat, edzőcipőmet, középhosszú barna hajamat, amelyet az én aranyos, ám enyhén hibbant nagymamám egyszer így jellemezett: „Pont olyan a színe, mint a felföldi tehéneké.” Látom továbbá a tükörben óriási, piszkos vattacsomóra emlékeztető macskámat. George bölcs aranybarna szemével néz rám. Vajon mit szeretne a tudomásomra hozni? Négy éve szívelégtelenséget állapítottak meg nála és max. hat hónap életidőt. Én azonban elég jól ismerem ahhoz, hogy tudjam, majd ő, George dönti el, mikor óhajt távozni erről az árnyékvilágról. Most épp rám hunyorog.

Nyilván azt mondja, lélegezzek mélyeket.

Hát így teszek.

Jól beletanultam a dologba.

Lenézek a kezemre. Nem remeg, dacára annak, hogy tövig rágtam a körmeimet. Fura módon az is megnyugtató, hogy ezúttal elmarad a pánikroham. Van tehát mit megünnepelnem. Felteszem anyu egyik régi lemezét, és táncolni kezdek.

Imádok táncolni. Ennek szeretném áldozni az életemet. Tíz-éves korom óta nem vettem táncleckét, *a tánc bennem van*. Hiába nem gyakoroltam, nem múlik el.

Talán ebben az évben megmutathatod magad a Kisasszonyoknál – mondom magamnak.

Az agyam, mint a megkerült macska, felugrik a falra, onnan csüng le reszketve. Mert mi lesz, ha erre soha nem kerül sor? *Mi lesz, ha kipurcansz, mielőtt bármi jó, csodálatos vagy bámulatos történne veled?* Az elmúlt két és fél évben semmi mással nem törődtem, mint a puszta túléléssel. Életem valamennyi szereplője, engem is beleértve, egyre ezt szajkózta: *Csak legyél jobban. Ez most a lényeg.* És mostanra jobban is vagyok. *Nem hagyhatom cserben őket, miután annyi energiát öltek belém!*

Még lendületesebben pörgök-forgok, hogy elűzzem ezeket a gondolatokat, egészen addig, amíg apu nem kopogtat az ajtómon, majd a feje is megjelenik az ajtórésben:

– Tudod, mennyire csípem, hogy Pat Benatar-dalra ébredhetek kora reggel, kérdés azonban, hogy ugyanennyire lelkesednek-e érte a szomszédok.

Lejebb veszem valamivel a hangot, de tovább táncolok. Miután a dal véget ér, keresek egy filctollat, és ráírom az egyik cipőmre: *„Amíg él az ember, mindig vár rá valami, s még ha rossz is, az a valami, és az ember tudja, hogy rossz, akkor is, mit tehet ellene? Az életet nem lehet csak úgy egyszerűen abbahagyni.” (Truman Capote: Hidegvérrel)*. Aztán a rúzsért nyúlok, amit a nagymamámtól kaptam a születésemre, közel hajlok a tükörhöz, és vörösre festem a számat.

JACK

Hallom a zuhany csobogását meg hangokat a földszintről. Az arcomra húzom a párnát, de elkéstem... ébren vagyok.

Bekapcsolom a mobilt, és küldök egy SMS-t először Caroline-nak, aztán Kamnek, végül Reed Youngnak. Mindnek azt írom, hogy totál részeg voltam (ami túlzás), tök sötét volt (ez igaz), és különben sem emlékszem semmire, nemcsak a pia miatt, hanem azért is, mert nagy a balhé itthon. *Erről most nem beszélhetek, de kérlek, bocsáss meg! Örökre lekötelezel velem.* Ami a balhét illeti, na, az aztán van ezerrel.

Caroline-nak még valami bókot is megeresztek, és megkérem, hogy kérjen bocsánatot az unokanővérétől a nevemben. Azt írom, jobb, ha nem találkozom vele személyesen, hiszen eddig is jó nagy trutyit kavartam, amúgy pedig nem akarok még jobban rontani a kettőnk dolgán. Habár ő, *Caroline* volt az, aki szakított, és per pillanat nem járunk. Ráadásul *június* óta nem láttam. Most meg, mondhatni, hason csúszom, úgy megalázkodom előtte. Ez az ára a békülésnek.

Átvonszolom magam a folyosón a fürdőszobáig. Leginkább egy hosszú forró zuhanyra vágyom, de épp csak cseperézik valami a zuhanyrózsából, a tetejébe a meleg után jéghideg önt nyakon. Egy perc múlva – eddig bírom – elzárom a csapot, megtörlöközöm és a tükör elé állok.

Hát ez vagyok én.

Valahányszor meglátom a tükörképemet, ezt gondolom. Nem utálkozva, hanem inkább kellemes meglepetéssel. *Ejha! Lássuk,*

miből élünk! – valahogy így. Közelebb hajolok a tükörhöz, megpróbálva darabjaiból összerakni az arcomat.

A tükörben látható srác nem néz ki rosszul magasan ülő pocacsontjával, erős állkapcsával és a féldoldalasan fanyar mosolyra húzódó szájával. Akár jóvágásúnak is mondhatnám. Ahogy hátraveti a fejét, és félig lehuny szemhéja mögül les a világra, még nagyképűnek is tűnik, mintha mindenkit lenézne, mindenkinél okosabbnak hinné magát. Ekkor döbbenek rá, hogy tényleg ilyen seggfej kinézete van. Már a szemét kivéve, amiben túl komoly tekintet ül. Alatta a jókora karikák kialvatlanságról árulkodnak. Ugyanaz a supermanes pólo van rajta, amit én is hordtam egész nyáron.

Mit akar kifejezni ez a száj (anyué) és orr (szintén az övé) meg a szempár (anyu és apu kombinációja)? A szemöldököm sötétebb árnyalatú a hajamnál, de nem olyan sötét, mint apué. A bőröm színe közepesen barnának mondható; nem olyan sötét, mint anyué, és nem olyan világos, mint apué.

Ott van azután a haj, ami végképp nem illik a képbe. Hatalmas afro oroszlánsörény, amely kedvére nődögél a fejemen. Ha a tükörben látható srácnak egyáltalán bármi köze van hozzám, olyannak tűnik, aki mindent előre számításba vesz. Noha a hajának *ő sem tud parancsolni*, ezt is okkal növesztette ilyenre. Azért, hogy ráismerjen önmagára.

Hiszen az emberek is arcvonásaik összessége alapján ismernek egymásra. Ezek együttese mondatja velük: *Ex Jack Masselin!*

– Minek alapján tudlak beazonosítani? – kérdezem meg a tükörképemtől, és a valóban fontos ismertetőjelekre gondolok, nem a hatalmas oroszlánsörényre a fejemen. Ebben a halálosan komoly pillanatban felvihog valaki a közelemben, és magas, sovány alak húz el mellettem. Nyilván a fivérem, Marcus.

– Jacknek hívnak, és tök menő vagyok – éneklí, mint Manfred Man, miközben leszökdecsel a lépcsőn.

Életem 5 legszégyenteljesebb pillanata

Jack Masselin

1. Amikor anyu értem jött az óvodába (a fodrásztól), én pedig az óvónéni, a diri, az összes gyerek meg szülő előtt megvádoltam, hogy el akar rabolni.
2. Amikor beálltam egy rögtönzött focicsapatba a Reynolds Parkban, csakhogy az összes lasztit az ellenfélnek passzoltam le, felállítva ezzel a park történetében a Legkatasztrofálisabb, Legmegalázóbb Debütálások Rekordját.
3. Amikor egy vállsérülés következtében kezelésbe vett a gimnázium sportorvosa, én meg a Walmart kellős közepén azt mondtam anyu főnökének, Mr. Temple-nek, hogy *kéne egy talpmassázs*, mivel összekevertem őket.
4. Amikor rástartoltam Jessele Villegasra, azonban kiderült, hogy nem ő az, hanem Miss Arbulata, egy helyettesítő tanárnő.
5. Amikor hetyegni kezdtem Caroline Lushammppel vagy akiről azt hittem, hogy ő, holott az unokanővére volt.

LIBBY

Nincs jogsim, ezért apu visz suliba. A sok minden közül, amit ettől a tanévtől várok, az egyik első helyen ennek a megszerzése áll. Várom, hogy apu bölcs tanácsokkal lásson el búcsúzóul, vagy legalábbis levágjon valamiféle szónoklatot a nagy alkalomból, de csak ennyit mond:

– Menni fog, Libbs! Akkor, a sulis végeztével érted jövök.
– Valahogyan vészjóslóan hangzik ez a szájából, akár egy horrorfilm nyitójelenetében. Aztán rám mosolyog, úgy, ahogy azt a szülőknél szóló videón tanítják. Ideges félmosoly. Visszavi-gyorgok rá.

Mi lesz, ha beszorulok a padba? Mi lesz, ha egyedül ülök majd a menzán, és senki nem szól hozzám a tanév végéig?

Apu megtermett, jóképű pasas. Szép férfipéldány. Okos (egy jó nevű cég informatikusa). A tetejében vajszívű is. Miután kiszabadított a házunkból, hosszasan megsínylette. Nekem is szörnyű volt, neki azonban azt hiszem, még inkább, kivált, mert szülői hanyagsággal, mi több, szexuális bántalmazással vádolták. A média különben el nem tudta képzelni, hogyan hagyhatta, hogy ekkorára dagadjak. Persze mit sem tudtak a sok doktorról, akikhez elcipeltek, és a fogyókúrákról, amelyeket kipróbáltunk, pont, amikor a feleségét gyászolta. Nem látták azt a tömérdék kaját sem, amit a gardróbomba rejtettem. Nem tudhatták, hogy ha egyszer a fejembe veszek valamit, hát ha törik, ha szakad, keresztülviszem az akaratomat. Márpedig én enni akartam, megállás nélkül.

Eleinte nem álltam szóba a riporterekkel. Egy ponton túl azonban be kellett bizonyítanom a világnak, hogy jól vagyok, és az apám nem az az alávaló gazfickó, amilyennek lefestették. Nem töm tortával és cukorkával, csak hogy függőségben tartson, mint Sophie Coppola filmjében, az *Öngyilkos szüzek* csajait a szüleik. Ezért az ő határozott kívánsága ellenére interjút adtam egy Chicagón kívüli hírtévének. Ez az interjú aztán beutazta Európát és Ázsiát, oda meg vissza.

„Tudják, minden megváltozott, amikor anyu meghalt” – nyilatkoztam. „Már ez is elég nagy trauma volt, erre tett rá egy lapáttal az iskolai meghurcolásom. Az sem segített, hogy korán értem, és a teszem egyszeriben túl nagy lett a számomra. Nem akarom ezzel az osztálytársaimat bemártani. Végül is gyerekek voltunk. Mindössze azt szeretném világossá tenni, hogy számos tényező játszott közre az egészben: a kigúnyolásom, a hozzám legközelebb álló ember elvesztése, majd pedig a pánikrohamok, amelyek nyomban felléptek, valahányszor készültem elmenni otthonról. Apu viszont a maga részéről végig ott állt mellettem és segített.”

– Tudtad, hogy Pauline Potter, a világ legkövérebb nőszemélye 49 kilót fogyott le egy maraton szex közben? – mondom most apunak.

– Te nem szexelhetsz harmincéves korodig!

Majd elvállik – gondolom. Végül is naponta történnek csodák. A kölykök, akik a játszótéren még csúfoltak, időközben felnőttek, és rájöttek, mekkora bunkók voltak. Talán rendesebbek lettek, talán még undokabbak. Minden könyv, amit olvasok, és valamennyi film, amit nézek, ugyanazt sugallja: a középiskola a világ legócskább helye.

Mi lenne, ha kinyitnám a szám? Én lehetnék a tűzről pattant dagi csaj. Vagy egy darázsderekű lány barátnőjének fogadna, és én lennék a legjobb dagi barátnő? Mi lenne, ha mindenki rájönne, hogy magántanulóként csak a nyolcadikig juthattam el, a tizenegyedik osztályt azonban már képtelen voltam magánúton elvégezni, mert túl hülye vagyok hozzá?

– Ma minden elvállik, Libbs – mondja apu. – Ha nagyon nagy szívás a gimibe járás, tovább tanulsz itthon. Csak ezt az egyetlen nap esélyt add meg nekem! Valójában nem is nekem, önmagadnak!

Jó, essünk túl a mai napon – mondom magamnak. Elvégre erről álmodtál, amikor túl gyáva voltál ahhoz, hogy kimenj az ajtón. Erről álmodtál, amikor fél évig hevertél az ágyadban. Ezt akartad, nem? Jönni-menni a világban, mint mindenki más. Két és fél évig jártad a dagitáborokat – folytatom. Erre készített fel az a sok lelki tanácsadó, agyturkász, doktor és viselkedés- meg ki tudja miféle tréner. Ez alatt a két és fél év alatt bő tízezer lépést tettél meg naponta. Minden egyes lépésed a mai naphoz hozott közelebb.

Nem tudok autót vezetni.

Soha nem mentem el táncolni.

Az általános összes felső osztályát kihagytam.

Soha nem jártam senkivel, noha egyszer egy nyári táborban smároltam egy sráccal. Robbie-nak hívják, és az utolsó évet ismétli valahol Iowában.

Anyun kívül nem volt igazi barátom. Már azokat leszámítva, akiket én képzeltem el magamnak: három testvért, akik velünk szemben laktak, még a régi ház idején. Deannek, Samnek és Castielnek neveztem őket az *Odaátból*, mivel magániskolába jártak, és nem tudtam az igazi nevüket. Úgy tettem, mintha a barátaim lennének.

Mi lesz, ha minden óráról elkésem majd, mert lassan járok? Aztán amikor büntetést kapok, megismerkedem azzal a néhány sráccal, akik egyáltalán hajlandók észrevenni – csupa kiégett alakokkal és deviáncsallal. Beleszeretek az egyikbe, felcsinál, én meg kimaradok a gimiből, mielőtt leérettségizhetnék. Apuval élek életem végéig, vagy legalábbis addig, amíg a gyerekeim tizennyolc éves nem lesz.

A legszívesebben visszaülnék az autóba, de apu arcán reménykedő mosollyal várja, hogy elinduljak a gim felé.

– Menni fog! – mondja, és le merném fogadni, hogy felmutatja a hüvelykujját.

Ezért aztán elvegyülök a tömegben, hagyom, hogy a bejárat-hoz sodorjon. Ott kivárom, amíg átesem az ellenőrzésen. Kinyitom a táskámat a biztonsági őrnek, és áthaladok a fémdetektorok között. Onnan hosszú folyosóra jutok, ahonnan több irányba lehet továbbmenni. Páran alaposan belém könyökölnek a nagy lökdösődésben. *Valahol ebben a suliban tán van egy fiú, akibe beleszerethetnék* – gondolom közben. *Csak akad valaki ezek közül a jó kiállású srácok közül, aki végre magának követeli testemet-lelkemet. Elvégre is én vagyok a Martin Van Buren Gimnázium Pauline Pottere, és ezennel megfogadom, hogy szexszel fogom ledolgozni, ami a túlsúlyomból maradt.* Közben szemügyre veszem a mellettem tolongó srácokat. *Lehet éppen az egyik, vagy inkább az ott. Ez a szép a dologban. Per pillanat ez a srác vagy amaz semmit sem jelent nekem, hamarosan azonban összeismerkedünk, és egy csapásra megváltozik mind a kettőnk élete.*

– Mozogj már, dagadt seggű! – mondja valaki. Olyan érzés, mintha tút döfött volna belém, hogy engem is kinyírjon, ugyanúgy, ahogyan az ábrándjaim buborékját szétrepezttette. Nekive-selkedem hát. Az a jó a kövérségben, hogy ha egyszer nekibuzdu-lok, eltisztulnak az utamból.

JACK

A frizúrához hasonlóan az autó is hozzátartozik az összképhez. Marcusszal egy megbütykölt 1968-as Land Roverünk van, amit az egyik idősebb nagybátyánktól vásároltunk. Eredetileg a mezőgazdaságban fogták be, aztán vagy negyven évig használatlanul rozsdásodott. Mostanra inkább terepjáró és száz százalékig ócska tragacs.

– Seggfej! – duzzog Marcus az utasülésen. Magának és az ablaknak morogja ezt. Legnagyobb balszerencsémre egy hónapja megszerezte a jogsiját.

– Nyughass, öcskös! Remélem, a tizenegyedik osztály nem teszi majd tönkre fiús bájadat. Jövőre te vezethetsz, miután elmentem egyetemre.

Már ha elmegyek. Már ha valaha is itt hagyom ezt a helyet.

Marcus a középső ujját mutatja. Hátul Dusty, a legfiatalabb tesónk, belerúg az ülésbe.

– Ne veszekedjete!

– Nem veszekszünk, kispajtás.

– Olyanok vagytok, mint apu és anyu. Vegyétek hangosabbra a zenét!

Néhány éve a szüleim még tök jól megvoltak, de azután apu rákos lett. A diagnózis felállítása előtti héten rájöttem, hogy csalja anyut. Nem tudja, hogy tudom – és abban sem vagyok biztos, hogy anyu rájött-e, néha mégis agyalok ezen. Mellesleg mostanra apu meggyógyult. Mindenesetre nem volt könnyű eljutnunk idáig, kivált Dustynak, aki mindössze tízéves.

Felhangosítom a CD-t. Egy régi slágert hallgatunk Justin Timberlake-től, a *SexyBacket*. Lassan én is lenyugszom. Négy CD-nyi dal van raktáron, amiket a végtelenségig tudnék hallgatni. Ez is közéjük tartozik.

Leállunk Dusty sulija előtt. Mielőtt megállíthatnám, kiugrik a kocsiból. Kiszállok utána, de a biztonság kedvéért magamhoz veszem a slusszkulcsot, nehogy Marcus elhajtson.

Dusty a nyáron beszerzett egy retikült. Senki nem tette szóvá a családból, sem a szüleim, sem Marcus.

Félúton utolérem az öcsköst. Muszáj rajta tartanom a szemem, el ne vesszen. Neki a legsötétebb a bőre hármunk közül, a haja meg olyan színű, mint a rézpenyvé. A tényeket tekintve anyu félig fekete, félig louisianai kreol, apu viszont fehér zsidó. Dusty anyura ütött a feketeségével. Marcus a másik véglet, fehérebb nem is lehetne. Hogy velem mi a helyzet? Jack Masselin vagyok és kész, bárki is ő.

– Nem akarok elkésni – mondja Dusty.

– Nem is fogsz. Csak azt akartam mondani... biztos vagy benne, hogy jó ötlet ez a retikül, kispajtás?

– Nekem tetszik. Mindenem belefér.

– Nekem is tetszik. Tényleg totál menő. Mégsem vagyok biztos benne, hogy más is annak tartja-e. Egyesek annyira elirigyelhetik, hogy kigúnyolhatnak miatta. – Tízen máris elcáplatnak mellettünk.

– Nem irigykedni fognak, hanem furának tartják majd.

– Nem akartam durván fogalmazni.

– De ha nekem ez tetszik! Ha retiküllel akarok iskolába járni, akkor azzal is fogsz! Nem mondok le róla, csak azért, mert nekik nem tetszik.

Egy hős ez az én cingár kisöcsém az elálló fülével! Nézem, ahogy távolodik felszegett állával, kihúzott háttal. A legszívesebben bekísérném a kapun, nehogy bántódása essen.

Hétféle hivatás azoknak, akiket prozopagnóziával vert meg a sors

Jack Masselin

1. Pásztor (Már amennyiben az arcfelismerés képtelensége nem terjed ki a kutyákra és a birkákra.)
2. Autópályadíj-beszedő (Feltéve, ha nem jár ismerős azon az úton.)
3. Rocksztár/fúúbanda tagja, válogatott játékos vagy hozzánk hasonló híresség (Az ilyenekről eleve azt feltételezik, olyan önhittek, hogy mindenkit levegőnek néznek.)
4. Író (A leginkább ajánlott pálya szociofóbiásoknak.)
5. Kutyaidomár/sétáltató (Lásd az 1-es pontot.)
6. Balzsamozó (De csak ha nem keveri össze a holttesteket.)
7. Remete (Ideális pályaválasztás, csak a fizetés nem túl magas.)

LIBBY

Utat vágok magamnak az első óra tanterméig. Itt az ajtóhoz legközelebb eső padsorban ülök le, hátha menekülőre kell fognom majd valamiért. *Épp*hogy beférek a padba. Az ingem alatt egy merő izzadság a hátam, és kihagy a szívverésem. Jó, ezt senki nem látja. Legalábbis remélem, mert nincs nagyobb leégés, mint egyszerre izzadni és dagi csajnak lenni. Ahogy lassan beszállingóznak az osztálytársaim, néhányan megbámulnak közülük. Páran fel is vihognak. Ezekben az arcokban már nem ismerek rá a hajdani tizenegy évesekre.

A sulí azonban pont olyan, amilyenre számítottam. Egyrészt a Martin Van Buren gimibe kétezren járnak, ezért nagy itt a tömegnyomor. Másrészt senki nem olyan kiglancolt és dögös, mint a tévésorozatok gimis szereplői. A valódi tinik nem huszonöt évesek. Van közöttünk, akinek szép a bőre és jó a sérója, és olyan is akad, akinek nem. A legkülönfélébb méretben és szerelésben vagyunk jelen. Jobban bejön ez nekem a tévébeli utáztatoknál, akkor is, ha itt ülve kissé én is úgy érzem, hogy szerepet játszom. Én vagyok az új lány, a partra vetett hal. *Vajon hogyan bonyolódik tovább a cselekmény?*

Úgy döntök, hogy tiszta lappal kezdek. Ami engem illet, ez szent elhatározásom, és a legkevésbé sem érdekel, hogyan is volt tizenegy, tizenkettő vagy tizenhárom éves koromban. Más lettem, és mások az osztálytársaim is, legalábbis külsőre. Talán már nem is emlékeznek, hogy én voltam *az a lány*. Eszem ágában sincs felfrissíteni az emlékezetüket.

Egyenesen a szemükbe nézek, fanyar mosollyal, apu új védjegyével. Ami szemlátomást meglepi őket. Páran még vissza is mosolyognak. A mellettem ülő srác a kezét nyújtja:

– Mick vagyok.

– Libby.

– Koppenhágából jöttem, a diákcseriprogram keretében. – Noha a haja hollófekete, mégis vérbeli viking. – Amosi vagy?

Örömmel mondanám, hogy: *Én is cserediák vagyok, egyenesen Ausztráliából vagy Franciaországból.* Csakhogy egyedül a dagitáorból való srácokkal csevegtem az elmúlt öt évben, ezért inkább némán bölintok. Erre Mick elmeséli, hogy először nem volt biztos a dolgában, idejőjjön-e vagy sem, de azután úgy döntött, megnézi magának az Államok legközepét, és tanulmányozza „*az amerikai életformát*”. Jelentsen ez bármit.

– És mi jön be neked legjobban Indianában? – nyögöm ki nagy nehezen.

– Hogy egy napon hazamehetek.

Elneveti magát, mire én is vele nevetek. Ekkor belejt két csaj. A szemük azonnal rám villan. Az egyik odasúg a másiknak, és az előttünk lévő padba ülnek le. Van bennük valami ismerős, amit azonban nem tudok hová tenni. *Lebet, hogy ismerem őket régebb-ről.* Kész horror ez az egész, a hátam is beleborsószik. Úgy nézek a plafonra, mintha azt várnám, hogy egy zongora pottyan onnan a fejemre. Jól tudom, valahonnan csak jön majd. Mindig jön.

Mégis adnom kell Micknek egy esélyt, ahogyan ezeknek a csajoknak és az egész napnak is, legfőképpen pedig önmagának. Ahogy látom, a következők történtek velem: elvesztettem anyut, kis híján halálra ettem magam, és az egész ország figyelmétől kísérve úgy kellett kimenteni a tulajdon otthonomból. Azután tornáztam és fogyóztam, eredménytelenül, mindenki legnagyobb csalódására, továbbá gyűlölködő leveleket kaptam vadidegenektől.

Undorító, hogy dagadhat fel valaki ekkorára! Az is undorító, hogy az apád semmit sem tesz ez ellen! Remélem, túléled ezt, és

egyenesbe jössz Istennel. Tömegek éheznek szerte a világon. Szégyenletes, hogy ennyit ebetsz, amikor mások koplalni kényszerülnek!

Megkérdézem tehát, mi olyat tehetnek velem a gimiben, amit még nem éltem át?

JACK

Egyetlen percünk van, amikor begördülünk a parkolóba. Az első kocsisorban találunk üres helyet. Marcus abbahagyja a telefonozást, és amikor kihúzza magát, velejéig más ember lesz belőle. Nekem is le kell törölnöm agyam mágneses tábláját, és új arcképet rajzolnom róla. Íme:

Borzas haj + hegyes áll + pipaszár lábak = Marcus.

Alig álltam le a Land Roverrel, amikor kipattant az autóból, és szóba elegyedett a fél világgal. *Várg meg, kérlek!* – mondanám a legszívesebben. *Ne akard, hogy egyedül kelljen bemennem!* Meg akarom ragadni a karját, hogy ne szökhessen el előlem. Ehelyett csak a szememmel követem. Egy pillanatra sem nézhetek félre, nehogy eltűnjön nekem. Erre ő elvegyül a tömegben, amely egyetlen nyájként tódul az iskolaépület felé.

Az állatvilágban fura gyűjtőnevekkel illetik a csoportosulásokat. Elefánthorda. Farkasfalka. Birkanyáj. És a kedvencem: delfiniskola. Hogyan hívnánk ezt a csoportot? Tiniraj? Tanulócsorda?

Fél percet engedélyezek magamnak, és visszafelé számolok a kocsiiban: 30, 29, 28, 27...

Ennyi jut ma magamra, míg haza nem érek. Ezalatt a fél perc alatt mindarra gondolhatok, amire az elkövetkező nyolc órában nem.

A dal mindig ugyanúgy kezdődik: *Elcseszett agyam van...*¹

¹ Részlet a Falling In Reverse együttes *Just Like You* című számából: „I have a fucked-up brain”.

LIBBY

Húsz perc telt el az órából. Istennek hála legalább ezalatt senki nem bámul. A tanárnő, Mrs. Belk javában magyaráz, és eddig értem, amit mond. Mick okos megjegyzéseket sugdos közben, hogy segítsen. Már látom, vagy a legjobb haverom lesz, vagy a fúm. Vele szexelem majd le a súlyfeleslegem.

Ugyanúgy ide tartozol, mint mindenki. Senki nem tud a múltadról, de tesznek is rá. Örülj, hogy ide jutottál, hogy megcsináljad, csajszi! Ne akarj egyszerre túl sokat, elégedj meg egyelőre ennyivel!

Aztán amikor nevetni kezdek Mick egyik megjegyzésén, *valami a tankönyvére csöppen az orromból.*

– Csönd legyen, gyerekek! – szól ránk Mrs. Belk, és folytatja a magyarázatot.

Ráfüggesztem a tekintetem, mintha mást nem is látnék a világból, holott a szemem sarkából továbbra is Micket lesem. Nem vagyok biztos benne, mit lőttem ki rá, és nem is merem nyíltan megnézni. *Adja az ég, hogy ő se lássa!*

Tovább sugdos, mintha mi sem történt volna, mintha nem kéne itt menten elsülyyednem. Nem ezt a kezdetet képzeltem el magamnak, amikor éjszaka az ágyamban heverve elgondoltam, milyen lesz újbóli belépőm a tinitársadalomba.

Meglehet, Mick azt gondolja, ez valami fura amerikai szokás. Olyan, amivel köszönteni szoktuk a hazánkba érkezőket.

Az óra hátralévő részében valósággal csüngök Mrs. Belk szavain, és szigorúan csak magam elé nézek.

Kicsöngetéskor a két ismerős lány megfordul és fixírozni kezd. Most jövök rá, kik ők: Caroline Lushamp és Kendra Wu, akikkel együtt kezdtem az első osztályt. Miután kimentettek a házunkból, interjút adtak a sajtónak. A „problémás tini közeli barátnőiként” emlegették őket. Amikor utoljára találkoztunk személyesen, Caroline jellegtelen tizenegy éves kiscsaj volt, aki mindennap ugyanazt a Harry Potter-sálat tekerte a nyaka köré, akár meleg volt az idő, akár hideg. Egyedüli különlegesség az volt benne, hogy Washingtonból költözött Amosba. Ott járt óvodába. Arra is emlékeztem, hogy szégyellte a hosszú lábujjait, amelyek úgy görbültek befelé, akár a papagájok karma. Kendráról az jutott az eszembe, hogy a farmerjén írta tovább a Percy Jackson-történeteket, és naponta bőgött valamiért: a fiúk, a lecke vagy az eső miatt.

Caroline mostanra természetesen jócskán megnőtt: megvan vagy száznyolcvan centi. Elég szemrevaló ahhoz, hogy samponmodell legyen. Szoknya és szűk blézer van rajta, mint a magániskolába járókon. Kendra – akinek olyan a mosolya, mintha rátetoválták volna – totál feketébe öltözött. Őt meg hostessnek fogadják fel az Applebeenél a város előkelőbb végében.

– Már láttalak valahol – szólít meg Caroline.

– Folyton ezt hallom.

Üveges tekintete alapján úgy tippelem, megpróbál helyre tenni az emlékei között.

– Segíték. Mindenki összetéveszt Jennifer Lawrence-szel, pedig még csak rokonok sem vagyunk.

Magasba szalad a szemöldöke, mint a kihúzott gumikarika.

– Utánanéztem. Tudom, nehéz elhinni, de így van. Felmentem az egy családfakutató honlapra és leellenőriztem.

– Az a csaj vagy, aki beszorult abba a házba! A tűzoltóknak kellett kihozniuk – fordul oda Kendrához. – Nem emlékszel? Benne voltunk a hírekben!

Nem azt mondja, hogy *Libby Strout* vagy, akit első osztályos korunktól ismerünk, hanem azt, hogy az a csaj, akit úgy kellett kiszabadítani, és miatta kerültünk be a hírekbe.

Mick Koppenhágából mindezt végighallgatja.

– Megint csak összetévesztetek Jennifer Lawrence-szel – mondom.

– Hogy vagy? – lágyul el együtt érzően Caroline hangja. – Aggódtam miattad! Elképzelni se tudom, milyen nehéz lehetett neked! Hanem, tudod, irtóra lefogytál! Nem igaz, Kendra?

Kendra igazából még mindig mosolyog, noha a homloka csupa ránc.

– De igen, sokat fogyott – morogja.

– Csinos vagy – így Caroline.

– Tetszik a hajad – dicsér meg mosolyogva, homlokát ráncolva Kendra is.

Annál szörnyűbbet elképzelni sem tudok, amikor egy dögös csaj azt mondja egy daginak, hogy: „*Csinos vagy.*” Vagy: „*Tetszik a hajad.*” Magam úgy vélem, ugyanúgy tévúton jár, aki minden szép csajt egy kalap alá vesz, mint aki egy füst alatt intézi el a dagikat. Hiszen lehet egyszerre csinos és kövér is valaki (helló!). Másfelől tapasztalatból tudom, hogy efféléket a Caroline Lushamphoz és Kendra Wúhoz hasonló csajok mondanak a dagiknak, miközben egészen mást gondolnak róluk. Szánalmas hazugságok ezek, és le is török tőlük rendszeren. Mick Koppenhágából felkel a helyéről, és egyetlen szó nélkül távozik a tanteremből.

JACK

Caroline Lushamp nekem amolyan barátnőfélém. Régen legalábbis az volt, amikor még kedves és eszes volt, meg egy kis habókos. Akkor estem bele, amikor még úgy volt okos, hogy nem csillogtatta az eszét. Az csak később jött. Csak ült némán, és magába szívott mindent, mint a szivacs. Mi akkor lógtunk a telefonon, amikor mindenki más már aludt. Ő ilyenkor beszámolt a napjáról; arról, hogy mit látott és gondolt aznap. Megesett, hogy végigbeszéltük az éjszakát.

A mai Caroline magas bombázó, a legjellemzőbb tulajdonsága mégis az, hogy egész tömegek némulnak el őt látva. Félelmetes jelenség, még a tanárok is beparáznak tőle. Főleg azért, mert nem szívbjajos, *mindig* mindent kimond. Mi már csak a múlt miatt tartozunk össze úgy, ahogy. *Tudom, hogy valahol ott a régi lány az új mögött, ha nem is ad hírt magáról.* Ez az új Caroline előzetes figyelmeztetés nélkül lépett elő a gimnázium második osztályába. Ami azt jelenti (jelentheti), hogy a régi Caroline bármely pillanatban fel tűnhet. Összetartozásunk másik oka, hogy könnyű őt felismernem.

Befordulok a legkevésbé kedvelt folyosón a könyvtár felé, itt van Caroline szekrénye. A gimnázium első évében a könyvtárban tanultam. Ezért, ha összefutottam egy könyvtárossal, menten leállt velem beszélgetni. A család után kérdeztek, nekem pedig tudnom kellett, ki kicsoda.

Jártomban is folyvást üdvözölnek, ami szintén kész rémálom. Bárgyú félmosolyt kenek hát az arcomra, de valami félresikerülhet, mert ezt hallom a hátam mögött:

– Micsoda pöcs!

Veszedelemes vizeken hajózom. Kiszámíthatatlanokon. Minde-
nekelőtt ezt tanultam meg a gimiben. Az egyik pillanatban még
kedvelnek, a következőben azonban közutálatnak örvendsz. Ott
van mindjárt Luke Revis, akinek az esete intő példaként szol-
gálhat az MVB-n. Luke-ot *mindenki* imádta a gimi első évében,
mindaddig, amíg ki nem derült, hogy az apját sittre vágják. Most
ő is egyfajta börtönbe került. Jobb nem is gondolni erre.

Per pillanat tele a folyosó olyanokkal, akik az ő sorsára jut-
hatnak. Mondjuk, valakit bezárnak a szekrényébe. Másvalakit
elgáncsolnak, aztán ide-oda lökdösik maguk között, akár egy
emberi röplabdát. Csajok szólhatják le egy társukat az orra előtt,
és ezt addig nem is hagyják abba, amíg bőgve el nem rohan a sze-
rencsétlen. Egy másik áldozat jókora skarlátvörös „A” betűvel
a hátán jön-megy. A többiek röhögve szegődnek a nyomába,
amiről természetesen mit sem tud. Hester Prynne² nincs benne
a mókában. Minden röhögcsélő alakra öt rémült vagy megalázott
nyomoronc jut a folyosón.

Megpróbálom elképzelni, mi lenne, ha ezek itt megtudnák
a titkomat. Talán elcsórnák a kocsimat, aztán mellém szegődné-
nek és együtt keresnék velem. Marha vicces lenne, nem mondom,
ahogy ez vagy az a srác és csaj megjátsszaná, hogy nem önmaga.
Mindenki holtra röhögné magát – persze rajtam kívül.

A legszívesebben meg sem állnék a kijáratig, és elpucolnék
innen.

– Várj meg, Mass! – hallom meg a hátam mögött. Meggyorsí-
tom a lépteimet.

– Mass!

Ó a fenébe! Tűnj a búsba, bárki is vagy!

– Mass, Mass! Várj már meg, te seggfej!

²Nathaniel Hawthorne *A skarlát betű* című regényének kiközösített hős-
nője.

A srác futásnak ered, hogy beérjen. Nagyjából olyan magas, mint én, természetes jelenség. A haja barna, és jellegtelen póló van rajta. Végigmérem a hátizsákját; a könyvet, amelyet a kezébe fog; a cipőjét – mindent, ami eligazíthat abban, hogy ki ő. Közben beszélni is kezd.

– Vizsgáld meg a füled, haver!

– Bocs, de sietek. Caroline-nal találkozom. – Ha ismeri, ez újabb fogódzót adhat a kezembe.

– A francba! – Szóval ismeri. Ha Caroline Lushampról van szó, az emberek általában két táborra oszlanak: vagy rajonganak érte, vagy rettegnek tőle. – Látom, megint nem a földön jársz. – Akkor a megfélemlítettek közé tartozik, gondolom. – Csak szerettem volna, hogy a képembe mondd az igazat.

Ez újabb lidércnyomás, amikor nem adnak elég támpontot a folytatáshoz.

– Mármit mit?

– Komolyan beszélsz? – Megáll a folyosó közepén, és elfutja a pulykaméreg. – Ő az én *barátnőm*! Örülj, hogy nem verlek péppé!

Eszerint a srác nem más, mint Reed Young. Megvan persze az esélye, hogy mégis valaki más. Úgy döntök, hogy amíg további tények nem derülnek ki, megmaradok az általánosságok mellett.

– Igazad van. Örülök is, és szerintem ezt te is méltányolod. Hálás lehetek neked, haver.

– Az bizony.

Harsány, hangoskodó népek közelednek a folyosón, olyanok, akár egy, a vidéket fosztogató bűnbanda. Szétfutnak előlük az emberek. Két izomagy tűnik fel, akkorák, mint egy futballpálya.

– Na, mi az, Mass? Hallottuk, hogy jól mulattál a bulin – röhögnek fel, amit sehogyan sem akarnak abbahagyni. Ha nem is ismerem fel őket, nagyon úgy néz ki, hogy az én barátaim. Egyikük meglök egy mellette elsurranni akaró nyomoroncot, aztán közli vele, hogy máskor nézze meg jobban, kinek megy neki.

– Hé, haver, nyugi van! – szólok rá, majd Reed felé biccentek. – Komolyan, igazi barát vagy. – Ami nem egészen állja meg a helyét, habár a gimi első éve óta együtt játszunk a baseballcsapatban.

– Hát... a legszívesebben jól seggbe rúgnálak. Meg ne halljam, hogy ez megismétlődik!

– Nem is fog soha.

A könyvtár felé pislog, ahol egy csaj áll a szekrénysorral szemben, és épp telefonál.

– Nem szívesen lennék most a helyedben – borzong össze, majd kilövi magát a másik irányba. Az emberi futballpályák követik.

Közelebb érve a csajhoz, látom, hogy kék szeme éles kontrasztot alkot a bőre színével. Látom a jobb szemöldökére pingált anyajegyét, amelyről az egész világ tudja, hogy nem igazi.

Fuss, amíg nem késő!

A csaj felnéz.

– *Komolyan?* – mondja, és igen, helyben vagyunk, ő Caroline. Nem vár meg, hanem sarkon fordul és elindul a könyvtár felé, ahol a könyvtárosok a pult mögött alig várják, hogy betérjek hozzájuk és hülyét csináljanak belőlem.

Megragadom Caroline karját, magam felé penderítem, közelebb rántom, és vadul csókolni kezdem.

– Szombaton is ezt kellett volna tennem – mondom, miután elengedem. – Ahogyan egész nyáron is.

Tudom, hogy a romkomok és a vámpírregények jelentik az Achilles-sarkát. Olyan világban szeretne élni, ahol a jó fej srác csak elkapja a csajt és lesmárolja, annyira elveszi eszét a szerelem és a vágyakozás. Ezért megcirógatom az arcát, füle mögé simítom a haját, vigyázva, nehogy elrontsam közben a frizuráját, mert attól még jobban bepípuł. Valamiért most is, mint máskor, nehéz fenntartanom a szemkontaktust, ezért inkább a szájára koncentrálok.

– Gyönyörű vagy! – mondom.

Vigyázat! Vajon tényleg ezt akarja? Egyszer már belesétáltál ebbe a csapdába, apafej. Tényleg szükség van repetára?

Lényem egy része azonban továbbra is kívánja a csajt. És gyűlölöm magam emiatt.

Látom rajta, hogy ellágyul. Ha jól saccolom, ez a legnagyobb ajándék, amit tőlem kaphat: hagyni, hogy ő bocsásson meg. Nem mosolyodik el – újabban nem szokása –, csak lesüti a szemét, és valami láthatatlan tárgyat tanulmányoz a padlón. Aztán miután végiggondolta a dolgot, legörbül a szája sarka.

– Megéred a pénzed, Jack Masselin! – mondja végül. – Nem is tudom, miért állok szóba veled egyáltalán. – Ő már csak így adja értésemre, hogy viszontszeret.

– Hogy álltok Zachkel?

– Két hete szakítottunk.

Ennyi az egész, és mi újra járunk.

Megfogja a kezem, így megyünk végig a folyosók során. Kissé gyorsabban dobog a szívem a szokásosnál, viszont hirtelenjében *biztonságban érzem magam*. Nem gondolom végig, mégis ráhatározom Caroline-ra, mostantól ő lesz a kalauzom. Majd ő elmondja, ki kicsoda. Elvégre is egy pár vagyunk: Caroline és Jack, Jack és Caroline. Amíg vele vagyok, *biztonságban vagyok. Biztonságban! Biztonságban!*

LIBBY

Mr. Dominguez azt mondja, ha nem vezetést oktatna, hát visszavenné a kocsikat. Nem azokét, akik nem tudják kifizetni a részleteket, hanem azokét, akik rosszul vezetnek. Aztán, akárcsak holmi újmódi Robin Hood, odaadná az autóikat egy árvaháznak vagy azoknak, akiknek van érzékük a vezetéshez, csak nincs pénzük saját járműre. Nehéz megmondani, tréfál-e vagy sem, mivel különben fikarcnyi humorérzéke sincs, és minden miatt morgólódik. Ő a legszexibb pasas, akivel találkoztam!

– Sok iskola nem foglalkozik autós tanfolyamokkal. Máshová küldik a diákjaikat... – Úgy ejti ki a *máshová* szót, mintha valami sötét, alvilági hely lenne. – Mi azonban helyben tanítunk benneteket, mert törődünk veletek.

Aztán bemutatja egy oktatófilmen, milyen az, amikor egy személyautó hátulja összeütközik egy nyerges vontatókocsival, és alákerül. Erre felnyihog egy Travis Kearns nevű srác, de miután még utoljára elkáromkodja magát, elnémul. Tíz perc múlva már Bailey Bishopnak sincs olyan jó kedve, Monique Benton pedig kikéredzkedik a mosdóba, ahol kiadja a gyomra tartalmát.

Miután távozik, Mr. Dominguez megkérdezi:

– Más nem akar kimenni? – Mintha bizony Monique tiltakozásul, és nem a hasát szorongatva ment volna el. – A statisztika szerint nagy az esélyetek, hogy huszonegy éves korotok előtt meghaltok autóbalesetben. Azért vagyok itt, hogy ennek elejét vegyem.

Harci láz kerít hatalmába ezekre a szavakra, hiszen Mr. Dominguez úgy tüzel minket viadalra, ahogyan Haymitch Katnisst.

– Szentatyám! – sóhajtja a tanterem végéből Bailey. Az istenit, mondaná inkább nyilván, ha tehetné. Mindenkit a rosszullét környékez, engem kivéve.

Ennek pedig az az oka, hogy abban a minutumban, amikor egy fej gurul végig a sztrádán, megvilágosodom. Tudom már, mi-féle szerepet kívánok játszani az MVB gimiben. Nem leszek statisztikai adat, olyan isten nincs! Egész eddigi életem a statisztika cáfolata. Nem fogok azok közé tartozni, akiket a volán mögött ülve transzíroz szét egy teherautó. Az a csaj akarok lenni, aki mindent legyőz. Aki az MVB Kisasszonyokhoz csatlakozva *igazi csapat*tá *kovácsolja össze őket*.

Felteszem a kezem. Mr. Dominguez felém biccent, mire bőrrömmön végigbizsereg az izgalom.

- Milyen hamar vezethetünk?
- Amikor készen álltok rá.

Nyolcas toplista arról, mit utálok legjobban a rákban

Jack Masselin

1. Hogy öröklődik. Ami azt jelenti, hiába vagy velem egykorú, te is áldozati báránynak érezheted magad.
2. Hogy az én családom is érintett.
3. Hogy olyan váratlanul talál el, mint egy lehulló meteor.
4. A kemót.
5. Hogy nem lacafacázik. (Más szóval, hiába is tréfálkozol, hogy feloldd a hangulatot. Meg se próbáld!)
6. Hogy az Úrral kell alkudoznod, holott abban sem vagy biztos, hogy létezik.
7. Hogy apádat a második gimis évemben diagnosztizáltak ezzel a kórral, egy héttel azután, hogy rájöttél, csalja anyádat.
8. Hogy sírni láttad anyádat.

A negyedik órára menet beugrom Heather Alpernhez. Hosszú lábát keresztbe vetve éppen almaszeleteket majszol, hosszú karjával macska módjára átfonva a széktámlát. Mielőtt a Kisasszonyok edzőjének szegődött, a Radio City Music Hall táncosnője volt. Annyira gyönyörű, hogy ránézni se merek. Ezért inkább a falnak mondom:

– Jelentkezési lapot kérek a Kisasszonyokhoz.

Várom, hogy kijelentse, csak bizonyos súlyhatárig fogadnak el jelentkezéseket, amit én jócskán túlléptem. Várom, hogy szépséges fejét hátravetve hisztérikus kacajra fakadjon, mielőtt kitesékelné. Végül is a Kisasszonyok elit bagázs. A kosárlabda- és focimeccsek mellett ők szórakoztatják leggyakrabban a város népét. Valamennyi jelentősebb ünnepen fellépnek: a megnyitókon, parádékon, avatásokon, koncerteken.

Heather Alpern azonban nem dob ki. Ehelyett belekotor egy fiókba, és kihúz onnan egy nyomtatványt.

– Az évad már nyáron elkezdődött. Amennyiben senki nem lép ki tőlünk, a következő felvételi legkorábban januárban lesz.

– És ha kilépnek? – kérdem a lábfejemtől.

– Akkor előbb kerül sor a meghallgatásra. Amennyiben ez bekövetkezik, bejelentjük és kiplakátoljuk. – A kezembe nyomja a jelentkezési lapot. – Töltsd ki, hozd vissza és én beiktatom. Csak ne feledkezz meg a szülői engedélyről, mert az is szükséges. – Aztán rám villantja azt a gyönyörű, bátorító mosolyát, amely

olyan, mint Mariáé *A muzsika hangjában*. Szinte kilebegek az irodájából, mint egy héliummal feltöltött lufi.

Ugyanígy pattogok végig a folyosókon. Úgy érzem, én hordozom a világ legféltettebb titkát. *Lehet, hogy nem tudjátok rólam, de imádok táncolni!*

Belenézek minden mellettem elhaladó arcába. Vajon nekik mi lehet a titkuk? Ekkor meglök egy srác. Szögletes arcú, széles, kipirosodott képű.

– Helló – mondja.

– Helló.

– Igaz, hogy a dagi csajok szopnak a legjobban?

– Nem tudom. Soha nem szopott még le dagi csaj.

Mindenfelől körülfog minket a célja felé igyekvő tömeg. Egyesek elnevetik magukat a megjegyzésemen. Hideg gyűlölet süt rám a srác szeméből. Tessék. Itt egy vadidegen, aki bár nem ismer, azért gyűlöl, mert azt hiszi, kiismert, és tudni véli, milyen utálnivaló vagyok.

– Te undormány! Rád se bírok nézni!

– Ha ez megvigasztal, én is így vagyok ezzel.

Morog valamit a foga között, ami úgy hangzik, mint *dagadt kurva*. Talán tényleg ezt mondja. Nyilván nem érdeklí, hogy szűz vagyok. Ha minden sráccal, aki így nevezett ötödik óta, szexeltem volna, tényleg az is lennék.

– Hagyd békén, Sterling! – Ezt egy nyakigláb csaj mondja, akinek hosszú, súlyos hajzuhataga van. Bailey Bishop az. Ha hasonlít egykori önmagára, akkor komoly és népszerű csaj lehet, aki szereti Jézust. Kellemes jelenség, mindenki kedveli. El is várja mindenkitől, ami be is jön, hiszen hogy nem lehet szeretni egy ennyire megnyerő lényt?

– Helló, Libby! Nem tudom, emlékszel-e rám... – Nem karol belém, de szinte már csak ez van hátra. Minden mondata végén felviszi a hangsúlyt, vidámsága jeleként. Majdnem olyan, mintha énekelne.

– Helló, Bailey! Igen, emlékszem rád.

– Annyira örülök, hogy visszajöttél! – Most tényleg átkarol. Néhány szál haja a számba kerül; félig őszibarack, félig rágó íze van. Mi más is lehetne, hiszen Bailey Bishop haja.

Szétválnék, de ő csak áll velem szemközt olyan széles mosollyal, hogy gödröcskék jelennek meg az arcán. Minden ragyog rajta, a szeme, a mosolya. Öt éve még barátnők voltunk, valódi barátnők, nem a képzeletemben élők. Csakhogy öt év hosszú idő. Régen sem volt sok közös bennünk; nem hinném, hogy ma bármi is lenne. Mégis azt mondom magamnak: *Légy velem kedves! Lehet, hogy soha nem lesz több barátod.*

Odaszól egy arra elhaladó csajnak.

– Hadd mutassam be Jayveet – mondja nekem. – Jayvee, ő Libby.

– Helló – köszönt az új csaj. – Mizújs? – Fekete haját ide-oda lengő bubifrizurára vágatta. Pólója elején ez áll: A VALÓDI FIÚM KITALÁLT SZEMÉLY.

Bailey úgy sugárzik, mint egy világítótorony.

– Jayvee két éve költözött ide a Fülöp-szigetektől. – Várom, hogy Bailey elsorolja neki rovott múltamat, de csak annyit mond: – Libby is új itt.